

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Iudicium temerarium quanto studio, quoue pacto vitandum sit, quomodo
item nos erga delinquentes habere debeamus. Cap. XXVI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45857](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45857)

*Iudicium temerarium quanto studio, quomodo pacto sit vitandum
quomodo item nos erga delinquentes
habere debeamus.*

CAPVT XXVI.

Iudicium temerarium quanto studio vitandum. Cum viderimus proximum peccasse, quid in corde nostro dicere debeamus.

PACTUM atque firmum propositum tibi esse debet cum Deo perpetuum, nulli hominem velle iudicare. Nam etsi suspensiones incidant, nihil tamen vana diffinire tu, nihil pro certo asserere, aut tanquam verum iudicare debet quodcumque malum audieris de proximo: sed ambigam semper tene suspensionemque sententiam, ubi non vides, quomodo proximus possit excusari. Si quem videris audierisve peccasse, nullo modo in illum amaricari licet, aut murmurare, sed dicito cum gemitu cordis: *Heu Domine quid sumus? Omnes quotidie peccamus, & tu sustines nos. Heu me miserum, qui multo grauius, multoque sapius quam tu, saepenumero peccauit: & nisi gratia me tua tenuerit, quid aliud facio praeter peccata? Vereor, ne ego mox ad eam, illo resurgente. Nemo quia cecidit est iudicandus, nemo propterea estimandus tanquam contemptibilior, nemo quoque suum peccatum agnoscens ac poenitens est obiurgandus, accusandus, iudicandusve: sed omni est fragilitati compatiendum. Tu quoque aequae proximorum plange peccata atque propria. Cogita quam optares tibi impendi compassionem. Tristis fores dolore & ignominia humiliatus. Sufficere tibi videretur dolor quomodo de lapsu tuo idem concepisses, tamen si a nullo reprehendaris. Hunc mansuetudinis indue affectum erga alios quoque delinquentes, praesertim si poenitent. Noli igitur contra delinquentes huiusmodi cogitationibus pugnare aut contendere. Tuum non est iudicare, quantum ille proximus tuus deliquerit. Dominum habet suum, ab eodem iudicandus. Tu dissimula, quantum peccati artinet iudicium, & sinerem indiscussam esse grauem, aut leuem, ut est coram Deo. Quid si redemptor eius illum cadere permisit, ut fortius sublimiusque quam ante fuerat, ex imo illum erigat? Caue igitur maximopere, ne te illi praeseras aut ne post hac de illo minus bene sentias. Nemo dure increpandus est, nemini propterea durius loquendum, quod grauius deliquerit. Eos qui ex ignorantia delinunt potes ac debes modeste (si tamen admittunt) informare, si alij delinunt qui eos erudiant. Vbi enim alij sunt, qui debent, possunt, ac volunt delinquentes aut corripere aut erudire, tu ex humilitate abstine, nisi scires quod delinquens a te aequanimiter exhortationem acciperet charitatis, hanc illi potes impendere, idque quanto secretius, eo vtilius: Recole quod multi inueniant, qui saepenumero plus ex reprehensione aut denuntiatione sola, defectuum suorum periclitati sint, quam ex ipsis defectibus: Quamobrem non facilliter reprehensiones aut obiurgationes fiant. Maxima superbia & temeritas est, delinquentem contemnere, aut iudicare quasi viliorum vel infirmiorum se, cum nemo possit non peccare, nemo possit stare nisi quem Deus sustentauerit. Si Deus abstrulerit a te quod suum est, tunc quam ille, cades profundius, quem despexisti. Et certum dignus es ut tibi subtrahat alienum, hoc est, ut Deus subtrahat, quod in te est, suum, de quo iniuriose gloria tanquam de proprio. Tu furaris Deo gloriam, quo-*

Delinquentem contemnere, quantum sit inueniatur.

quando effectus qui ex donis eius procedunt, tibi imputari cupis. Mirum est aliquem posse indignationem habere vel displicentiam contra suum proximū propterea quod nesciat cantare, vel predicare, vel non habeat vocem bonam, nec memoriam, nec eloquentiam, ceterave dona Dei gratis data, cum huiusmodi nemo habere possit, nisi cui donata fuerint. Idcirco nequaquam est homini imputandū, si hoc dono alterove non gaudeat. Quomodo enim haberet, quod nō accepit? Non est igitur spernendus, qui hoc illudve Dei donū ideo non habet quia nō accepit. Siquidē & qui accepit propterea certus nō est esse se meliorē. Sūt enim dona hæc gratis data, quæ dantur bonis & malis. Cæterum in eo cui non dedit, laudanda est diuina providentia, quia subtraxit illi occasionem superbiendi, & donat occasionem humiliandi: quia etsi habuerit, propterea non esset (ut dixi) melior coram Deo, licet fortasse coram hominibus sic appareret laudabilior & dignior. Sed aduertendum est illud Saluatoris testimonium. *Quod* Luc 16. *alium est hominibus, abominabile est apud Deum.* Debent ergo propterea hoc vniciquē esse dona huiusmodi occasio humiliationis, non superbiæ, ut timeat ne propterea fiat abominabilis Deo, quia placet hominibus. Apostolus quoque dicit: *Si hominibus placere, Christus seruus non essem;* quod tamen sanum requirit intellectum. Compatiendum igitur est defectuosis, tentatis & oneratis, tanquam à mundo despectis, & Deo electis & delictis: quia *Deus elegit abiecta huius mundi, ut confundat fortia.* Tu verò cū talia scias & sentias, num propterea es melior aut beator? Haudquaquam, sed plagis vapulabis multis. Multi hæc melius sciuerunt quam tu, & non iuxta scientiam agentes perierunt. Sic potest contingere & tibi. Oquam leuis est tentatio, quæ hæc & meliora facit obliuisci. Magna tibi incumbit necessitas, pauidum scilicet esse, & te semper suspectum habere de superbiâ, ne omnia tua exercitia non sint fortasse accepta coram Deo. Propterea maxime cauendum est, ne alicui fratri indigneris, neve despicias quenquam propter defectum aliquem, neque aliquid de te sentias: sed omnia tua in comparatione aliorum vilipendas, ipsorumque defectus extenues & excuses: eorum vero bona ante oculos tuos ponas, teque continue pro tua negligentia reprehendas. Omni hora in spiritualibus proficis vel deficis, quia stare non potes in eodem semper gradu. Stare enim & non proficere, est deficere. Ignoras qualis eras futurus sis, aut quando te tentatio apprehendet. Si fratrem despexeris, vel iudicaueris in aliquo defectu, in eundem, vel eo grauiorem indubie scias te Domino permittente casurum.

Luc 16.

Gala. 1.

1 Cor. 1.

Luca 12.

Propria bona vilipendenda sunt proximorū vero laudanda.

Intentio ut in omni re, verbo, & opere discutienda sit: tempus quod uis quam fructuose expendendum: inclinationes propriæ ut interrogandæ sint: quid item cor liberum efficiat.

CAPVT XXVII.

DVolunt tibi valde necessaria & utilissima ad tui cognitionem & mortificationem. Primum, ut in omnibus, & ante omnia quæ loqui, cogitare, facere, aut dimittere vis, semper interroges teipsum, quare scilicet hoc vel illud, quid te moueat, cuiusmodi sit intentio tua. Et si tunc inuenis quid incongruū

Mortificatio propriæ uis necessaria.

RR

in cor-